

6 Αυγούστου Παρακλητικός Κανών εις την Θείαν και Ἐνδοξον Μεταμόρφωσιν του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού

Ποίημα Ἰακώβου μοναχοῦ

**Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν**

ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τόν **PMB' (142) Ψαλμόν.**
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου,

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου.(τετράκις μετα των στοίχων)

Ἦχος δ'΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ τοῦ Σωτήρος νῦν τεμένει προσδράμωμεν, Μεταμορφώσεως
αὐτοῦ καί προσπέσομεν, μετ' εὐλαβείας κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς
Δέσποτα βοήθησον, σπλαχνισθεῖς τοῖς σοῖς δούλοις, φόβῳ σοι
προσπίπτουσοι, καί πταισμάτων τήν λύσιν, καί σωτηρίαν βραβεῦσον
ψυχῶν, τῶν σου τιμώντων, φρικτὴν Μεταμόρφωσιν.

Δόξα. Ὁμοιον.Οἱ ὑπὸ πλείστων ὀδυνῶν πιεζόμενοι, καί πειρασμῶν
ἀλλεπαλλήλων θλιβόμενοι, δεῦτε Ναῶ προσπέσωμεν πιστῶς
ἀδελφοί, τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ Σωτήρος βοῶντες Σῶτερ ἐξελοῦ
ἡμᾶς ἐκ παντοίων κινδύνων, ταῖς ἱκεσίαις σου τῶν Προφητῶν, καί
τῶν πανσόφων Χριστέ Ἀποστόλων σου.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.Τῆς μετανοίας Θεοτόκε τήν τρίβον, ἡμᾶς
ἐνίσχυσον ὁδεύειν προθύμως, τοὺς τήν σεπτὴν εἰκόνα σου τιμῶντας
σεπτῶς, Δέσποινα καί λύτρωσαι, ἐκ δεινῶν συμπτωμάτων, πάσης τε
κακώσεως, δυσμενῶν ἀοράτων, καί ὁρατῶν παντοίων Ἀγαθὴ πρὸς
σε γάρ πάντες, ἀεὶ καταφεύγομεν.

Εἶτα ὁ Ν' (50) Ψαλμός...

**Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ τό μέγα ἔλεός σου.....καί ὁ Κανὼν οὐ ἡ
ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον,
ἐν δε τοῖς Θεοτοκίοις Ἰακώβου.**

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ.δ΄. Ὑγρὰν Διοδεύσας.

Ἀνυψώσας φύσιν τὴν τῶν βροτῶν, ἀναβάς ἐν ὄρει, Θαβωρίῳ
θεοπρεπῶς διό τούς εἰς βάθη ἐμπεσόντας, ἁμαρτιῶν ἡμᾶς Σῶτερ
ἀνάστησον.

Βαράθρων τοῦ Ἰδοῦ ἡμᾶς Σωτήρ, ἀνήγαγες ὄρει, Θαβωρίῳ πρό τοῦ
Σταυροῦ, μεταμορφωθείς τῇ ἀλλοιώσει, τῆς σῆς μορφῆς καὶ θεώσας
τό πρόσλημμα.

Γῆθεν ἀνυψώσας τοὺς Μαθητάς, ἔδειξας οἰκτῖρμον, τό ἀρχέτυπον
τῆς μορφῆς, κάλλος ὃ ἀπώλεσεν ἡ φύσις, παρακοή διό νῦν ἡμᾶς
οἴκτειρον.

Θεοτόκιον.

Ιλέωσαι Δέσποινα τόν ἐκ σου, Σωτῆρα τεχθέντα, ἡμῖν δοῦναι
ἁμαρτιῶν, τὴν ἄφεσιν Κόρη σαῖς πρεσβείαις, καὶ σωτηρίας τυχεῖν
ἡμᾶς ποιήσον.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Διαφύλαξον πάντας, τοὺς τὴν φρικτὴν Δέσποτα, πόθῳ εὐφημοῦντας
ἀγίαν, σου Μεταμόρφωσιν, εἰς ἀπολύτρωσιν, ἁμαρτιῶν καὶ
πταισμάτων, καὶ νοσοῦντας ἴασαι, μόνε Φιλάνθρωπε.

Εφυμνίους ᾠδὰς σοι, πόθῳ πολλῷ Δέσποτα, σου Μεταμορφώσει τῇ
θείᾳ, ἄδοντες μέλομεν, παθὼν εἰς ἴασιν, καὶ νοσημάτων Οἰκτῖρμων,
καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, μόνε Θεάνθρωπε.

Ζώης νῦν καὶ θανάτου, Κύριος ὢν Δέσποτα, τόν τε Μωυσὴν καὶ
Ἡλίαν, ὄρει παρέστησας, μεταμορφούμενος, πρό τοῦ Σταυροῦ σου
δεικνύων, Μαθηταῖς σου ἔγερσιν, μόνε Ὑπέρθεε.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Κόρη, ὀλολαμπὴς Ἄνασσα, σύν τοῖς Ἀποστόλοις
δυσώπει, Ὅν εσωμάτωσας, νόσων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης ἄλλης
ἀνάγκης, σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντας σε, Θεοχαρίτωτε.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Φωτοδότα, ὅτι πάντες
Χριστέ πρὸς σε αἰεὶ καταφεύγομεν, τόν μεταμορφωθέντα Σωτῆρα.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμήν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος.

Αἴτησις καί τό κάθισμα.

Ἦχος β΄. Τά ἄνω ζητῶν.

Σκοτία πολλή, κυκλούμενοι οἱ δοῦλοι σου, καί ὑπό πνευμάτων, τοῦ σκοτόυς ἀπειλούμενοι, πρὸς σε καταφεύγομεν, Φωτοδότα κράζοντες οἴκτειρον, καί τῷ φωτί σου φώτισον ἡμᾶς, φωτί ὃ ἀστράψας τῆς θεότητος.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἡ φρικτὴ Μεταμόρφωσις, σου τοὺς Ἀποστόλους χαράς ἐνέπλησε, Θεὸν εἶναι σε γνωρίσαντες, οὐρανοῦ καί γῆς τε κυριεύοντα.

Θαυμαστῇ ὄντως πέφυκεν, ἡ σεπτῇ καὶ θείᾳ σου Μεταμόρφωσις• ὑπὲρ ἥλιον γὰρ ἔλαμψεν, ἡ μορφή σου Λόγε ἐξαστράπτουσα.

Ἰδοὺ Σῶτερ ἐβόησαν, Μωσῆς Ἡλίας τε Ἀποστόλοις σου, ὃν δωσώπει ὡς Πανάγαθον, τοῦ σωθῆναι πάντας τοὺς τιμῶντας σε.

Θεοτοκίον.

Καθαρόν ἐνδιαίτημα, μόνη σύ ἐφάνης Κόρη τοῦ Κτίστου σου, ὃν δωσώπει ὡς Πανάγαθον, τοῦ σωθῆναι πάντας τοὺς τιμῶντας σε.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Κράτος καὶ ἰσχύν, Κραταίε ἡμᾶς περιζῶσον, ὃ κρατῶν χειρὶ τό σύμπαν τοὺς τόν σόν, κράτος ὑμνοῦντας, καί σοι γόνυ υποκλίνοντας.

Λάμψον καὶ ἡμῖν, Φωτοκράτορ φῶς ὑπέρφωτον, ὃ ποιῶν λόγῳ ἄστρα καὶ ἀστραπάς, καὶ γεννηθῆτω τό φῶς εἰπών καὶ ἐγένετο.

Μέγα καὶ φρικτόν, ἐθεάσαντο μυστήριον, σου οἱ Ἀπόστολοι ἐν ὄρει Θαβώρ, Πατρός φωνῆς τε, νεφέλης ἐν μέσῳ ἤκουον.

Θεοτοκίον.

᾽Ωρα τὴν φρικτὴν, ἐνθυμοῦμαι τοῦ σου βήματος, καὶ συσχεθεῖς ἐν φόβῳ σοι ἐκβοᾷ φεῖσαι μου Σῶτερ, δεήσεσι τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νόμου σου τοὺς προεξάρχοντας Κύριε, Μωσὴν Ἡλίαν καὶ τοὺς προκρίτους, τῶν μαθητῶν, σου Θαβώρ ἐν τῷ ὄρει, αἶγλη προσώπου ἐξέστησας ἅπαντας καὶ ἤκουον ἐκ τοῦ Πατρός, βεβαιοῦντος Χριστέ τὴν Υἱότητα.

Ξενίζονται τῶν Ἀγγέλων ἅπασαι, στρατιαί καί τῶν ἀνθρώπων τά πλήθη, Χριστέ Σωτήρ σου τό ξένον ὀρῶσαι τό τῆς μορφῆς ὁ ἐν Ὅρει ὑπέδειξας, πιστούμενος σούς μαθητάς, ὅτι σύ εἰ τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα.

Οἱ τρεῖς σου τῶν Ἀποστόλων βλέποντας, Μωυσήν τε καί Ἡλίαν ὀφθέντας, καί σου Χριστέ, τάς ἐξόδους λαλοῦντας, πρηνεῖς πεσόντες ἐν φόβῳ συνείχοντο, ἀκούοντες ἐκ τοῦ Πατρός, μαρτυροῦντος σου Λόγε τό γνήσιον.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσαν ὁ Δαβίδ σε Δέσποινα, προηγόρευσε τεκοῦσαν τόν Λόγον, Δημιουργόν, Βασιλέα καί Κτίστην, καί Ποιητήν τῶν αἰώνων καί Κύριον σου δέομαι δεῖξον κάμε, βασιλέα παθῶν τῶν τιμῶντα σε.

Ἀνάστησον ἐξ ἔργων σκότους καί βάθους ἀγνείας Σῶτερ, καί ἐπὶ τό κρεῖττον τούς δούλους σου μεταμόρφωσον, εἰς ἀρετῶν ὅρος ἀναβιβάζων.

Ἄχραντε, ἡ διά λόγου τόν Λόγον ανερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Αἵτησις καί τό κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ὡς Θεόν καί Σωτήρα σε ἔχοντες μέγιστον, καί ἐν πᾶσι δεινοῖς βοηθῶν ἡμῶν ἔτοιμον, ἱκετεύομεν σε θερμῶς Ζωοδότα Ἰησοῦ Σου τήν πρόνοιαν τήν ἀγαθήν, καί εὐσπλαγχνίαν σου πολλήν, εφ' ἡμᾶς ἐνδειζάμενος, σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, δεινῶν τε πειρατηρίων, καί τῶν ἐχθίστων δυσμενῶν, τούς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντας σε.

Προκείμενον.

Θαβώρ καί Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματι σου αγαλλιάσονται.

Στιχ. Σοι εἰσὶν οἱ οὐρανοί καί σή ἐστὶν ἡ γῆ.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. (θ'. 28-36)

Ἐγένετο δε μετὰ τούς λόγους τούτους ὥσει ἡμέραι ὀκτώ

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, πρεσβείας Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τά πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καί νυν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείας ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τά πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησον με ὁ Θεός,

Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Λάμπας ὑπὲρ ἥλιον, ἐπὶ τοῦ Ὄρους Οἰκτῖρμον, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν μου, φύσιν κατελάμπρυνας, καὶ εθέωσας• τά ἡμῶν πατήματα, ὡς Δεσπότην πάντων, συγχωρήσας Ὑπεράγαθε διό δεόμεθα, λάμπσον φωτισμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν• καὶ λύτρωσαι κολάσεως, τῆς αἰωνιζούσης τούς δούλους σου, τούς μετ' εὐλαβείας, τιμῶντας τὴν λαμπράν σου καὶ φρικτὴν, καὶ ἔνδοξον Μεταμόρφωσιν, μόνε Πολυέλεε.

Ὠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Προσκυνοῦμεν ἐκ πόθου, καὶ τιμῶμεν τὴν θείαν σου Μεταμόρφωσιν, δι' ἧς βροτῶν ἡ φύσις, ἐνδόξως ἀνυψώθη, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ῥητορεύουσα γλῶσσα, μεγαλεία τά σά οὐ δύναται φθέξασθαι• Μωσὴν γάρ καὶ Ἡλίαν, συμπαρέστησας Σῶτερ, ἐν Θαβώρ μεταμορφούμενος, ἀναβοῶντας πρὸς σε Θεός εἰ Παντοκράτωρ.

Συνανήλθε σοι Λόγε, Μαθητῶν ἡ ἀκρότης ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, οἷς τῆς Θεότητος σου τὴν δόξαν καὶ τὸ κάλος, ἐφάνέρωσας κράζουσιν ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐκ γαστρός σου προῆλθε Παρθένε Ἀχραντε καὶ ἔσωσε τὸν κόσμον, ἐκ πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ ἀνθρώπους εθέωσεν Ὅν ἐκδυσώπει Ἀγνῇ, τούς σε τιμῶντας σώσαι.

Ὠδὴ ἡ'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τὸν ἐν Θαβώρ μεταμορφωθέντα Σωτῆρα, ἀνυμνοῦμεν βροτοὶ κατὰ χρέος, δι' οὐ ἀνακαινισθῇ, ἡ βρότειος οὐσία.

Ὑπερεκβλύζει, τοῖς προσιοῦσι τὴν χάριν, καὶ ὁσμήν μυρευσικὴν αποπνέει, ἡ εἰκὼν Σωτῆρ μου, τοῦ θείου σου προσώπου.

Φαίνειν ἐν κόσμῳ, καὶ δαδουχεῖ τὰς ἀκτίνας, ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὑπερφυῶς τὸν Δημιουργόν καὶ Σωτῆρα, Θεόν τέτοκας Λόγον
Παρθένε Ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Χαράς καὶ εὐφροσύνης, τὰς ἡμῶν καρδίας, πληροῖ Σωτήρ μου ἡ
θεία σου Μεταμόρφωσις, ἣν ἀνυμνοῦντες ἐκ πόθου, σε
μεγαλύνομεν.

Ψαλμοῖς ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις, μέλψωμεν ἀξίως, ὑμνολογοῦντες σεπτὴν
Μεταμόρφωσιν, τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐν φόβῳ, ὃν μεγαλύνομεν.

Ωράθης εὐσπλαγχνία, ἄνθρωπος Σωτήρ μου, ἰνᾷ θεώσης φθαρέντα
τὸν ἄνθρωπον διό Θεάνθρωπε πάντες, σε μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων ἀλγηδόνας, καὶ ψυχῶν τὰ πάθη, ἀπὸ τῶν δούλων σου
Κόρη ἀπέλασον, τῶν προστρεχόντων ἐν πίστει, τῇ θεία σκέπῃ σου.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς

Θέλων ἐπιδείξαι τοῖς μαθηταῖς, δύναμιν ἐξ ὕψους, καὶ σοφίαν παρὰ
Πατρός, ἐν ὄρει ἀνῆλθες, Χριστέ τῷ Θαβωρίῳ, καὶ λάμπας ὡς
Δεσπότης, τούτους ἐφώτισας.

Τὴν ἀμαυρωθεῖσαν φύσιν ἡμῶν, ἠύγασας ἐν ὄρει, Θαβωρίῳ τῷ
θαυμαστῷ μεταμορφωθείς γάρ, ἐπὶ τῶν μαθητῶν σου, ὡς ἥλιος
αστράψας, τούτους ἐξέστησας.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς, τὴν σεπτὴν εἰκόνα, τοῦ Σωτῆρος
τὴν θαυμαστήν, τοῦ τε σαρκωθέντος, καὶ μεταμορφωθέντος, ἐξ ἧς
ἡμῖν ἐκβλύζει, χάριτος νάματα.

Φαίδρυνον κατάλαμψον τοὺς πιστῶς, τιμῶντας σου Λόγε,
Μεταμόρφωσιν τὴν φαιδράν, καὶ ῥῦσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης
βλάβης, τῶν ζοφερῶν πνευμάτων, ὡς Παντοδύναμος.

Δεῦτε οἱ ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, καὶ οἱ ἐν κινδύνοις, συνεχόμενοι
χαλεποῖς, δράμωμεν προθύμως, ἐν τούτῳ τῷ τεμένει, Χριστοῦ
Μεταμορφώσεως, καὶ σωθείημεν.

Τῆς Μεταμορφώσεως ὁ Ναός, αἰεὶ βρύει πᾶσιν, ῥῶσιν σώματος καὶ
ψυχῆς, δαίμονας ἐλαύνει, καὶ φωτίζει τὰς φρένας, τῶν φόβῳ
προσιόντων αὐτῷ ἐκ πίστεως.

Χάρις νῦν μεγίστη παρά Θεοῦ, ἐκ τοῦ Οἴκου τούτου, τοῦ Σωτῆρος
ἡμῶν Χριστοῦ, δέδοται τοῖς πόθῳ, αὐτῷ νῦν προσκυνοῦσι,
πληροῦσα τὰς αἰτήσεις, καὶ πόνους παύουσα.

Φώτισον καρδίας πάντων πιστῶν, λάμψον θείαν χάριν,
μεταμόρφωσον Ἰησοῦ, σὴ Μεταμορφώσει, ἡμᾶς τὰ πλάσματα σου,
εἰς σου τό κατ' εἰκόνα, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ὑψωσον τό κέρας Χριστιανῶν, βράβευσον εἰρήνην, Ἐκκλησίας
σου Ἰησοῦ, φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, Μητρός σου μεσιτείας, τῶν θείων
Προφητῶν σου, καὶ Ἀποστόλων σου.

Χαίρει Παντοκράτορος ἡ Μονή, ἔχουσα ἐν κόλποις, τὴν Εἰκόνα Σου
τὴν σεπτὴν, ἣτις Θεοτόκε, Γερόντισσα καλεῖται, καὶ βρύει
εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν.

Τοῦς ἀσπαζομένους τὴν Σὴν Ἀγνή, πάνσεπτον Εἰκόνα,
Παντοκράτορος, ἐν Μονῇ, τεθησαυρισμένην τοῦ Ὁρους τοῦ
“Ἀγίου, φυλάττοις ἀπειράστους, θεία Γερόντισσα.

Βλέποντες Εἰκόνα Σου τὴν σεπτὴν, πάναγνε Παρθένε Σοὶ
Γερόντισσα φοιτηταί, Μεταμορφωθέντα ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, Χριστὸν
δοξολογοῦμεν, τὸν Παντοκράτορα.

Χαίρετε Πατέρες θεοειδεῖς, πυρσοὶ φωτοφόροι, Παντοκράτορος τῆς
Μονῆς, καὶ πάγκαρπα δένδρα, ζωῆς τῆς μακαρίας, καὶ πρὸς Χριστὸν
μεσῖται, οἱ ἐτοιμότατοι.

Χαίροις Μυροβλύτα Πάτερ Σοφέ, Θεόφιλε Μάκαρ, τῶν Ὁσίων ἡ
καλλονή, Ζιχναίων τὸ κλέος, Ἄθω ἡ εὐωδία, ἡμῶν δὲ τῶν Σῶν
δούλων, πρέσβυς θερμότατος.

Ἄστρον ἀνατέταλκεν φαεινόν, ἐκ τῆς Καππαδοκίας ὁ πολυάθλος
τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς καὶ φωτίζει πιστῶν ἅπαν τὸ πλῆθος, Γεώργιος
ὁ Μέγας ὃν νῦν γεραίρομεν.

Ἰχνεσιν ἐπόμενος ἀκλινῶς, Τρύφων ἀθλοφόρε, τοῦ γνωσθέντος ἐπὶ
τῆς γῆς, τῶν Αὐτοῦ χαρίτων, δοχεῖον ἀνεδείχθης, καὶ ἱεροῖς ἀγῶσι,
Μάρτυς διέπρεψας.

Μάρτυς ἀκατάπληκτος καὶ στερρός, πέλων τῇ ιδέα, Χριστοφόρε καὶ
τῷ νοῒ, τῶν ἀντικειμένων, κατέπληξας τὰ στίφη, ἀθλήσας ὑπὲρ
φύσιν, πόθῳ τοῦ Κτίστου σου.

Πάσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.....

Τὸ Τρισάγιον...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ Ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς
σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς
ἁμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
Φωτοδότα, δόξα σοι.

40 Κύριε ἐλέησον

Ἦχος β΄. Ὅτε ἔκ τοῦ ξύλου...

Δεῦτε, μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς, καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας,
κατασπασώμεθα, Εἰκόνα τὴν πάντιμον, καὶ χαριτόβρυτον, τὴν τῆς
Μεταμορφώσεώς, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, χάριτας τὴν βρύουσαν,
τοῖς προσκυνοῦσιν αὐτῇ· ἥνπερ, προσπτυσσόμενοι πόθῳ, χάριν
ἄρυσόμεθα πάντες, τὸν Σωτῆρα Κύριον δοξάζοντες.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τάς.... Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου

**Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.**